Све чешће се у српској јавности лансира теза да је неопходно да се склопи Стратешко партнерство Србије са Сједињеним Америчким Државама. Али, нико да нам објасни да ли ће та „визија за будућност“ да се успостави по правилима и интересима Вашингтона или Београда и српског народа.

Јер, тешко је замислити да Америка пристане на стратешко партнерство са Србијом као неутралном и суверeном земљом која одбија да уведе санкције Руској Федерацији.

На ту „обавезу“, да коначно и дефинитивно одаберемо страну и окренемо компас ка Западу, готово сваке недеље нас подсећа управо амерички амбасадор у Београду Кристофер Хил.

Тешко је замислити и да Вашингтон пристане на стратешко партнерство са Србијом која одбија да прихвати независност Косова, не пристаје на чланство лажне државе у међународним организацијама и Уједињеним нацијама и не жели ни да разговара о међусобном признању.

А управо на то међусобно признање непрекидно позива Габријел Ескобар, специјални изасланик САД за Балкан који то очигледно види као круну своје мисије у овом делу света.

Тешко је замислити да Америка пристане на стратешко партнерство са Србијом која сваке године одају пошту жртвама НАТО агресије 1999. године и пали свеће Милици Ракић, незнаним и знаним херојима, невиним грађанима које су убили западни пројектили.

Тешко је замислити да Америка пристане на стратешко партнерство са Србијом која сваке године одају пошту жртвама НАТО агресије 1999. године и пали свеће Милици Ракић

Управо на заборав тог злочина и на „окретање будућности“ са амнезијом, Србе цинично позива амерички амбасадор као представник званичне политике САД.

Помало је незамисливо да Америка склопи стратешко партнерство са Србијом која одржава најбоље везе са Републиком Српском и лидером прекодринских Срба Милорадом Додиком.

Па управо Американци предано годинама раде на томе да Београд окрене леђа Бањалуци, да Србија покида везе и да заборави на интересе Републике Српске, а да БиХ настави даље у правцу унитаризације државе.

Како ће Америка да пристане на стратешко партнерство са Србијом која гаји најјаче везе са српским народом у Црној Гори.

Па управо америчке дипломате све годинама чине да се политички утицај представника српског народа у тој земљи сведе на најмању могућу меру, а чак и ако се Срби нађу на страни владајуће већине важно је да се не виде, да буду скрајнути и маргинализовани и не дај Боже да се нешто и питају.

Тешко је замислити да Американци пристану на стратешко партнерство са земљом у којој не могу да бирају председника, парламентарну већину, премијера, министре нити да скидају и постављају власт како им дуне.

Па управо је суштина интервенистичке филозофије САД протеклих деценија да инсталирају владајућу структуру по својој вољи која ће спроводити пре свега интересе Вашингтона, а не свог народа.

Али нико није објаснио шта би у деликатном историјском моменту за свет била цена стратешког партнерства Србије са Сједињеним Америчким Државама

Тако да, начелно речено, није лоше кад мала земља склапа стратешка партнерства са великим силама и то би по правилу могло да буде корисно и да има позитивне стране.

Али нико није објаснио шта би у деликатном историјском моменту за свет била цена стратешког партнерства Србије са Сједињеним Америчким Државама.

Ако то подразумева потпуно гажење елементарних интереса српског народа, да би Ескобар и Хил били срећни и насмејани, да би дошла понека америчка инвестиција и формирала се нека копија ЗСО на независном Косову, онда од тога нема ништа.

Далеко вам лепо партнерство.

(Спутњик)